

vrouwen-typen te creëren, een vrouw, met de pompeuze gratie van lange rokken en zorgvuldige draperieën, met een kapsel, dat wat meer fantasie toelaat dan bob en shingle, en met schoeisel, dat weer eens wat afwijkt van de sedert lang souveraine pumps, sandalettes en Richelieu-modellen. De mode-ontwerper wikt en Madame beschikt, en zoo zullen wij wel niet plotseling sleep-japonnen dragen, lange lokken en chignons, maar wél laten wij ons voorloopig quasi-dociel leiden langs lijnen van ongeleidelijkheid en de charmante omwegen van een nieuwe, orgineele overgangsmode. Zoo is de mode dit najaar in een tusschenphase, die het allerbeste van de voorafgaande periode behield, en daarbij alle actueele attractie heeft van het volkomen nieuwe.

Het meest typeerende kenmerk van de komende herfst- en wintermode is de „noch nie dagewesene” silhouet, welke voor mantels en mantelcostuums, voor de eenvoudigste jurken en de meest éclatante avond-toiletten, behoudens enkele variaties, nagenoeg dezelfde is. Het heupgedeelte van

bijna alle modellen is strak en geheel aansluitend, terwijl het bovendee — dat eindelijk weer op de normale taillehoogte begint — soepel van lijn is; de contouren worden vervaagd door wapperende écharpes, kleine capes en boléros. Wat den rok betreft, zou men met een variant op Voltaire kunnen zeggen: „tous les genres sont bon, hors le genre symétrique”; eenzijdig aangebrachte panneaux, onregelmatige volants en dergelijke garnituren accentueeren de capricieuse roklijn. Om het effect van het geserreerde middengedeelte, het meest karakteristieke van deze silhouet nog te versterken, completeeren vele couturiers hunne japonnen met een kort jasje, dat tot even over de heupen reikt. Voor 's morgens zijn deze jasjes doorgaans van wollen jersey of van geschoren fluweel, voor den namiddag van satijn, bij voorkeur in wit of zwart, bij avondtoiletten van gepailleteerde tulle, van brokaat, lamé en van hermelijn, van edele of van minder edele origine.

Zooals door den langeren rok en de

hoogere taillelijn de proporties van de figuur in haar geheel veranderd lijken, zoo schijnen ook door de nieuwe hoedenmode de vorm en de verhoudingen van het gelaat anders geworden. Het zijn niet zoozeer de hoeden zelf, die een zoo totaal anderen indruk maken, het is vooral de manier, waarop ze gedragen worden. Tot voor korten tijd verdween een deel van het gezicht meer in den hoed, hetgeen een bekend Fransch mode-expert deed zeggen, dat wij een hoed opzetten — beter gezegd: „aantrekken” — als een schoen, „trekken, trekken, zoo diep mogelijk”; en hij maakte er de weinig vriendelijke opmerking bij, dat, als de meeste vrouwen niet zoo vreeselijk ontechnisch waren, er zeker zooiets als een schoenenhoorn bij te pas zou komen. Heelemaal ongelijk had hij niet: met de grootste zorgvuldigheid hebben wij jarenlang onze coiffure tot en met het laatste haartje, mitsgaders voorhoofd, wenkbrauwen, slapen en ooren in onzen hoed verstopt, — totdat we nu plotseling met een revolutionnaire beweging ons hoofddeksel een flink eind achteruit schuiven. Door deze enkele geste wordt ons gelaat meer ovaal en markanter van lijn. Doordat de bol van den hoed nu niet zoozeer om de kruin als wel om het achterhoofd sluit, ontstaan allerlei nieuwe modellen, die aan kapjes en mutsjes doen denken, o.a. het model, dat men in Parijs een exotisch tintje geeft, door het als „coiffe à la hollandaise” te introduceeren, terwijl het voor den export naar Nederland van het étiquet „modèle à la bretonne” wordt voorzien.

Overigens worden er ook grootere hoeden gedragen, met van achteren of aan een der zijanten een vrij breede rand. Ook hier is asymétrie het parool.

Wij dragen in het komende seizoen:

... sportieve morgenjurkjes, met een noot van vrouwelijke verfijning: een wit crêpe de chine garnituurtje of een bloemig sjaaltje...

... namiddag- en avondjaponnen, die tegelijk kort en lang, nauw en wijd zijn...

... hoeden, welke schijnbaar naïef, inderdaad echter zeer geraffineerd van vorm zijn...

... sterk contrasteerende kleuren combinaties, als zwart-wit, marine-rood, geel-groen, turkoois-zwart...

... veel stoffen, die effen van kleur zijn, maar in weefsel genuanceerd, zooals zweed, moiré, velours frappé...

... een paradoxale en belangwekkende mode, die Madame—1930 de gelegenheid geeft, haar individualiteit en goeden smaak op velerlei wijze te uiten.

Dat de Parisienne genegen is, ook reeds in den middag veel langere japonnen te dragen, bewijzen deze twee modellen: een zwarte crêpe Georgette robe met appliques en ceintuur van zwart moiré, en een mousseline le soie japon, in wit en turkoois-blauw.